

‘ಏನಾಯ್ತು ಸರ್? ನಮ್ಮ ಮಗನನ್ನು ಯಾಕೆ ಕೂಡಿ ಹಾಕಿದ್ದೀರ? ಅವೇನು ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ?’ ವಿಜಯಮ್ಮ ಗದ್ದದಿತ್ತರಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು.

‘ಏನು ಮಾಡ್ಲಿಲ್ಲ ಅಂತ ಕೇಳಿ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಜರಗನಹಳ್ಳಿ, ಹಲಸೂರು ಆಸುಪಾಸಿನ ಏರಿಯಾದಲ್ಲಿ ಪಿಕ್ ಪಾಕೆಟ್ ಹಾವಳಿ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿತ್ತು. ಕಡೆಗೂ ಈ ಹುಡುಗರ ತಂಡ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದಿದೆ.. ಅದ್ರಲ್ಲೂ ನಿಮ್ಮ ಮಗ ಏನು ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ ಗೊತ್ತು..?’ ಸೆಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಂಬನಿಗರೆಯುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದ ಸೂರ್ಯನಡೆಗೆ ಆ ಇನ್‌ಸೆಕ್ಟರ್ ಕ್ರೋಧಿತರಾಗಿ ನೋಡುತ್ತ ನುಡಿದರು.

‘ಕರುಣಾಕರ ಅನ್ನೋ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸೈಕಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಬರ್ತಿದ್ದ... ಸಂಬಳದ ದಿನ.. ಸಂಜೆಗುತ್ತಲಲ್ಲಿ ಈ ಹುಡುಗರ ಗುಂಪು ಆತನನ್ನು ಅಡ್ಡ ಹಾಕಿ ಆತನ ಪರ್ಸ್ ಕಿತ್ತೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.. ಆತ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿ, ಬೆನ್ನಟ್ಟಿದಾಗ ನಿಮ್ಮ ಮಗ ರಸ್ತೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಮಗಾರಿಯಿಂದ ಒಂದು ಮರದ ದೊಣ್ಣೆ ಹಿಡಿದು ಬಂದು ಆ ಕರುಣಾಕರ ಅನ್ನುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಬಲವಾಗಿ ಪ್ರಹಾರ ನಡೆಸಿದ್ದಾನೆ. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ಥಳದಲ್ಲೇ ಸಾವನ್ನಪ್ಪಿದ್ದಾನೆ. ಆಗ ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಬಂದವರು, ಈ ಹುಡುಗರನ್ನು ಹಿಡಿದು ಪೊಲೀಸರಿಗೊಪ್ಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಹಿನ್ನೆಲೆ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಆತನನ್ನು ಸರಕಾರಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಶವಾಗಾರದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಲಾಗಿದೆ.’

ಇನ್‌ಸೆಕ್ಟರ್ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ದಂಪತಿಗೆ ಕಾಲ ಕೆಳಗಿನ ಭುವಿಯೇ ಕುಸಿದಂತಾಗಿತ್ತು. ಸೂರ್ಯನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಣದ ಆಗಮನದ ಹಿನ್ನೆಲೆ ಆಗ ಅವರಿಗೆ ಅರಿವಾಗಿತ್ತು. ಮಗ ಹಣದ ಅವಶ್ಯಕತೆಗೆ ಇಂಥ ಹೀನ ಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿದ್ದಾನೆಂಬ ಸತ್ಯ ಅವರಿಗೆ ಅರಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು.

‘ಎಂಥಾ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದೋ... ನೀನು ನನ್ನಗ ಅಂಥ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲು ನನ್ನೆ ನಾಚ್ಚಿಯಾಗುತ್ತೆ. ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾಣ ಕೊಡಲು ಸಿದ್ಧನಿದ್ದ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದ ನನಗೆ ನಿನ್ನಂಥ ಸಮಾಜ ಘಾತುಕ ಮಗ ಇದ್ದಾನೆಂಬುದು ನನಗೆ ಅವಮಾನದ ಸಂಗತಿ’ ರಾಯರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಪೂರ್ತಿಗೊಳ್ಳುವ ಮುನ್ನವೇ, ‘ನಾನು ಕೇಳಿದಾಗಲೂ ನೀನು ಹಣ ಕೊಡ್ತಿದ್ದೆ, ಇಂದು ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬರ್ತೀತು..? ನಾನು ಇಂಥ ತಪ್ಪು ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡ್ತಿದ್ದಾ?’ ಸೂರ್ಯ ಆಕ್ರೋಶದಿಂದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ನುಡಿದ.

‘ಹಾಗಾದ್ರೆ.. ಇದಕ್ಕೂ ನಾನೇ ಹೊಣೆನಾ..? ನೀನು ತಪ್ಪು ಹಾದಿಗೆ ಇಳಿಯಬಾರದೆನ್ನುವ ಕಾರಣಕ್ಕೆ, ಹಣದ ಬೆಲೆ ನಿನಗೆ ಅರಿವಾಗಲೆಂದು ನಿನಗೆ ಹಣ ಕೊಡುವುದನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಿದೆ. ಆದರೆ.. ನೀನು ಈ ರೀತಿ ಅಡ್ಡ ದಾರಿಗೆ ಇಳಿಯುತ್ತೀಯೆಂದು ನಾನಂದುಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ’ ರಾಯರು ಅಸಮಾಧಾನದಲ್ಲಿ ಕುದಿದು ಹೋದರು.

ವಿಜಯಮ್ಮ ಕಳವಳದಿಂದ ‘ಈಗೇನು ಮಾಡೋದ್ರಿ? ಮಣ್ಣು ತಿನ್ನುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ.. ಹೇಗಾದ್ರೂ ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಬಿಡಾವ್ ಮಾಡಿ.’ ಕಂಬನಿ ಹರಿಸುತ್ತ ದೀನತೆಯಿಂದ ನುಡಿದರು.

ರಾಯರ ಮುಖದಷ್ಟೇ ದನಿಯೂ ಕಠಿಣವಾಯಿತು. ‘ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದವುಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಆಗಲೇಬೇಕು ವಿಜಯ.. ಅನುಭವಿಸಲಿ ಬಿಡು.’

‘ಅವ್ವ ನಮ್ಮ ಮಗಾರಿ... ಬೇರೆ ಯಾರೋ ಅಲ್ಲ.. ನೀವು ಹೀಗಂದ್ರೆ ಹೇಗೆ?’ ಎಂದರು ಕಳವಳದಿಂದ.

‘ಮಗನಾದರೇನು.. ಬೇರೆಯವರಾದರೇನು? ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ.. ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗಲೇಬೇಕು. ನ್ಯಾಯ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದೇ’ ರಾಯರ ದನಿ ಅಚಲವಾಗಿತ್ತು.

‘ನೀವು ಹೀಗೆ ಆಡ್ತೀ.. ಸೂರ್ಯನ ಗತಿ ಏನು? ಅವು ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಒಳಪಡುವುದನ್ನು ನಾನಂತೂ ನೋಡಲಾರೆ.. ಆ ಶಿಕ್ಷೆ ನನಗಿಲ್ಲ’ ವಿಜಯಮ್ಮ ಆದ್ರ್ವತೆಯಿಂದ ನುಡಿದರು.

‘ತಾಯಿಯೆಂಬ ಮೋಹದಿಂದ ಕುರುಡಾಗಿದ್ದ ವಿಜಯಾ.. ಈಗ ಅವನು ರಕ್ಷಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದೆ ಎಂದುಕೋ.. ಅವನು ಹೊರ ಬಂದು ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಹಳೇ ಚಾಳಿ ಮುಂದುವರೆಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಗ್ಯಾರಂಟಿ ಏನು? ಅವನು ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸರಿ ದಾರಿಗೆ ತರುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದೆವು. ಆದರೆ ಅವು ನಾಯ ಬಾಲ ಡೊಂಕು ಎಂಬಂತೆ ವರ್ತಿಸಿದ.. ನಾವು ನಮ್ಮ ಹೃದಯ ಕಲ್ಲು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು.. ಜೈಲಿನ ನಾಲ್ಕು ಗೋಡೆಗಳ ನಡುವೆ ಕೊಳೆದ್ದ ಅವನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಬರುತ್ತೆ’ ರಾಯರು ತಮ್ಮ ನಿಲುವಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದರು.

ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ

ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಕೌನ್ಸಿಲರ್ ಡಾ.ಮುರಳಿ ಬಳಿ ಸಮಾಲೋಚನೆಗಾಗಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಕೌನ್ಸಿಲಿಂಗ್‌ನಿಂದ ಸೂರ್ಯನ ಮನಸ್ಸು ಬಹಳ ಪರಿವರ್ತನೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಓದುವ ಹವ್ಯಾಸ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಮನೆಯ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುವಷ್ಟು ಬದಲಾಗುತ್ತಾನೆ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ರಾಯರು, ವಿಜಯಮ್ಮನಿಗೆ ಖುಷಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಸೂರ್ಯ ಬದಲಾಗಲು ಅಪೂರ್ವ ಸಹಕಾರವೇ ಕಾರಣವಾಗಿದ್ದು ವಿಜಯಮ್ಮ ಮೆಚ್ಚುಗೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸತ್ಯನಾರಾಯಣ ಪೂಜೆ ಮಾಡುವ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತನೆ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಮನೆಯ ಮೇಲಿನ ರೂಮ್ ಅನ್ನು ಸ್ವಚ್ಛಮಾಡುವಾಗ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಅಮ್ಮನ ಹಳೆಯ ಫೋಟೊ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಜತೆಗೆ ನಿರಂಜನ ಎಂಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅಮ್ಮನೊಂದಿಗಿದ್ದ ಚಿತ್ರ ನೋಡಿ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

‘ನಿಮ್ಮ ಅಂಥ ಮನಸ್ಸಾದ್ರೂ ಹೇಗೆ ಬರುತ್ತೆ..? ನನಗೊತ್ತು.. ನೀವು.. ಹೀಗೆ ಯಾಕೆ ವರ್ತಿಸಿದ್ದೀರಾಂತ.. ಅವು.. ನಿಮ್ಮ..’ ವಿಜಯಮ್ಮನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಅರ್ಧಕ್ಕೆ ತುಂಡರಿಸಿದರು ರಾಯರು.

‘ವಿಜಯ.. ನಿನ್ನೆ ಗೊತ್ತು... ನಾನು ಹೇಗಂತ.. ಸುಮ್ಮನೆ ಏನೇನೋ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಡ.. ನಿನ್ನೆ ನಿನ್ನ ಮಗ ಬೇಕೋ, ಗಂಡ ಬೇಕೋ.. ನೀನೇ ನಿರ್ಧರಿಸು.. ಯಾರನ್ನೋ ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದ ನಿನ್ನ ಮಗನ ರಕ್ತಣಿ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತೆ ಮಾಡ್ತೀಯಾ.. ಹಾಗೇನೇ ಕೊಲೆ ಆದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸು. ಆತನೂ ಯಾರದ್ದೋ ಗಂಡನಾಗಿರಬಹುದು. ಯಾರದ್ದೋ ತಂದೆಯಾಗಿರಬಹುದು. ಆತನ ಮೇಲೆ ಏನೇನೋ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳಿರಬಹುದು. ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ, ಸೂರ್ಯನ ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ಆಸೆಗೆ ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವೇ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲ್ತಾ.. ಅವು ಬಗ್ಗೆ ನಿನ್ನೆ ಸಹಾನುಭೂತಿ ಇಲ್ಲಾ? ಏನೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲೇ ಪ್ರಾಣ ತೆತ್ತ ಆತನಿಂತೆ, ನಿನ್ನ ಮಗನ ನೆರವಿಗೆ ತುಡಿತ ಇರುವ ನಿನ್ನ ನಡವಳಿಕೆ ನನಗೆ ಸರಿ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ.. ನಾನು ಸೇನೆಯಲ್ಲಿದ್ದವು.. ಈ ದೇಶದ ಪ್ರಜೆ.. ಸಮಾಜದ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯ ಕಾಪಾಡುವುದು ನನ್ನ ಪ್ರಥಮ ಕರ್ತವ್ಯ.. ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು ಸದಾ ಬದ್ಧ.. ಸೂರ್ಯನ ರಕ್ತಣಿಗೆ ನಿಂತರೆ, ನನಗೆ ನಾನೇ ಮೋಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಂತೆ.. ಅಂತರಾತ್ಮದ ಕಟಕಟಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನಾನು ತಪ್ಪಿನ ಜೊತೆ ಕೈ ನೀಡಲಾರೆ.. ನನ್ನ ಆತ್ಮನಾಶಕ್ಕೆ ವಂಚನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾರೆ.. ಇಂಥವನನ್ನು ನನ್ನ ಮಗ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಕೂಡಾ ನಾಚಿಕೆಗೇಡಿತನವಾಗುತ್ತೆ. ಇನ್ನೇಲೆ ಅವನ ದಾರಿ ಅವನಿಗೆ. ನಮ್ಮ ದಾರಿ ನಮ್ಮಗೆ.. ನಮ್ಮೂ ಅವನಿಗೂ ಯಾವ ಸಂಬಂಧನೂ ಇಲ್ಲ. ನೀನು.. ನನ್ನೊತೆ ಬರ್ತೀಯೋ.. ಇಲ್ಲೇ ಇರ್ತೀಯೋ.. ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡು.’

ರಾಯರು ನಿರ್ಭಾವಕರಾಗಿ ನುಡಿದು ಹೊರ ನಡೆದರು.